

I tiden fram til 1958 var det ofte problemer med å komme fram til o-löp. Biler var mangelvare og busser eller lastebiler var heller ikke alltid aktuelle. Endel av våre løpere hadde anskaffet seg motorsykler og scootere, men ikke allé disse kjøretøyene var like "driftsikre".

Til et KM i stafett som skulle arrangeres utenfor Hønefoss, var det påmeldt 3 lag fra KIF. Løpere som skulle ha første etappe reiste med de "sikreste" syklene, dernest annen etappes løpere, mens de resterende skulle komme etter så hurtig de kunne. En måtte regne med en eller flere motorstopp på en reise på 8-10 mil. Halvor Fosmark som løp I. etappe, kunne sende Olaf Mobråten ut på 2. etappe bare få minutter etter lederlagene. Så langt var alt bra, men Jörgen Löken som skulle ha siste etappe, hadde ennå ikke kommet fram til vekslingsområdet. Olaf løp som vanlig et sikkert stafettlöp, ikke bare tok han igjen de andre lagene, men kunne veksle ca. 5 min. före neste lag. Kunne veksle ja, det var ikke så liketil å få til. Uflaks har KIF som regel hatt i stafettorientering og noe unntak var det ikke denne gangen heller. Jörgen var ikke kommet. 10 min. etter at Olaf kom til vekslingen, ankom Jörgen. Han skiftet i en fart og 15 min. för seint løp han ut på siste etappe. Tiltrods for ingen forberedelse og 15 min. handicap, løp han inn lagene etter hvert og gikk i mål som suveren 1. mann. Endelig hadde vi vunnet et overlegent KM i stafett - trodde vi. Men nei, ikke denne gangen heller. En protest fra et av de deltagene lag, som gikk ut på ureglementert veksling ?????, ble tatt til fölge. Derméd var vi fremdeles uten gullmedalje i KM-stafett. Den feilaktige vekslingen gikk ut på at Jörgen ikke hadde vært innom vekslingsfeltet, fått skulderklappet av Olaf og blit registrert. Offisielt hadde han ikke startet, selv om alle så Jörgen løpe ut 15 min. för seint. Det er riktig at han ikke var innom det avgrensede vekslingsfeltet, men likevel da. Det bör kanskje nevnes at startkort og kart var utlevert samlet til laget för starten på I. etappe. Resultatet av stafetten ble at det protesterende lag, som ble slått så grundig, likevel fikk sin gullmedalje. Her var tydelig moralen den, at det gjalt å vinne for en hver pris. Vår egen reaksjon - vi lo av det hele - en stund etterpå.